

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

Mgr. A. Š., Ph.D.

bytem X

adresa pro doručování X

zastoupena advokátem JUDr. Martinem Holým

se sídlem Plzeň, Bezručova 9

proti

žalovanému:

státní tajemník v Ministerstvu práce a sociálních věcí

se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2022, č. j. MPSV-2022/72306-332/1,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí generálního ředitele Úřadu práce České republiky ze dne 10. 3. 2022, č. j. UPCR-2022/21828-78099815. Uvedeným rozhodnutím bylo prvním výrokem podle § 62 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

(dále jen „zákon o státní službě“), rozhodnuto o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů, a to s účinností ode dne následujícího po doručení tohoto rozhodnutí. Druhým výrokem bylo rozhodnuto o určení platu žalobkyně podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě ve výši 80 % měsíčního platu, tj. ve výši 31 008 Kč.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně obecně namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími důvody, a to ani po stránce skutkové, ani po stránce právní. Žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, nesprávně jej právně posoudil, a řízení je tak stíženo vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Zároveň byla žalobkyně zkrácena na svých právech, a to v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.
3. Konkrétně žalobkyně uvedla, že se žalovaný nikterak nezabýval skutečností, že prvostupňový služební orgán neprokázal, že služební místo žalobkyně bylo systemizací provedenou v roce 2019 zrušeno zákonem stanoveným způsobem. Služební předpis č. 4/2019 „*Systemizace služebních a pracovních míst Úřadu práce České republiky*“ (dále jen „služební předpis č. 4/2019“), včetně jeho přílohy informací o zrušení služebního místa žalobkyně neobsahuje a nelze ji z něj ani dovodit. Označení „ID 11000193“ a jeho význam pro účely řízení je pro žalobkyni neznámý, respektive nelze nijak ověřit, že se vztahuje ke služebnímu místu žalobkyně. Skutečnost, zda se v přehledu cca 12 000 systemizovaných míst Úřadu práce ČR objevuje či neobjevuje nějaká položka, kterou nelze přiřadit ke konkrétní osobě, nelze považovat za dostatečný důvod. Nelze např. vyloučit, že se jedná o pouhý důsledek opominutí, chyby v psaní, omylu či technického nedostatku. Důkazní povinnost o zrušení služebního místa je na straně služebního úřadu. Tvrdila, že služební místo inspektor sociálně-právní ochrany nebylo v době provádění systemizace jediné. Ze služebního předpisu č. 4/2019 nevyplývá, že pokud z přehledu služebních míst zmizí nějaké označení služebního místa, znamená to, že je toto místo zrušeno. Postup služebního orgánu žalobkyně označila za rozporný s § 3 správního řádu. Namítala, že ke zrušení služebního místa se žalovaný dostatečně nevyjádřil, když posuzuje zejména až následující postup služebního orgánu ve vztahu k rozhodnutí o postavení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Žalobkyně tak žádala o přezkum systemizace.
4. Namítala, že skutečnost, že v období od 1. 1. 2020 doposud nebylo pro žalobkyni nalezeno vhodné nebo volné služební místo, služební orgány dostatečně neprokázaly. Tvrdila, že v rozhodnutí je vícekrát uvedeno, že služební orgán s nabízenými služebními místy porovnával žalobkyniny „*schopnosti a dovednosti*“ a „*dosavadní zkušenosti*“, aniž je zřejmé, jaké schopnosti a dovednosti a zkušenosti jsou požadovány na posuzovaná služební místa. Dále služební orgán uvedl, že „*posuzoval zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost*“, aniž je zřejmé, co zdravotním hlediskem myslel. Taktéž není zřejmé, k jakému porovnání má sloužit „*doba trvání služebního poměru*“. Služební orgán argumentuje, že průběžně činil kroky ve snaze převést žalobkyni na jiné služební místo, z rozhodnutí však není zřejmé, o jaké kroky se jedná. Z rozhodnutí vyplývá, že za tyto kroky úřad považuje zejména nahlížení do informačního systému o státní službě, které činí cca 1x za měsíc. Vzhledem k tomu, že výběrová řízení bývají prezentována po dobu cca 14 dní, je možné, že při tomto intervalu nahlížení nemusí být některá služební místa zjištěna. Uvedený postup tak žalobkyně považovala za nedostatečný. Žalobkyně měla rovněž za to, že informace o tom, že žádala o možnost výkonu služby formou práce z domova nebo z jiného služebního působiště, je zkreslená. Žalobkyně žádala o možnost výkonu práce na služebním působišti v Praze s možností částečného výkonu práce z domova,

případně na pracovišti krajské pobočky Úřadu práce v Plzni. Reakce, že nelze vykonávat službu trvale v jiném služebním působišti než v Praze, je tak irelevantní.

5. Žalobkyně rovněž poukázala na rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 5 Ad 2/2018, sp. zn. 14 Ad 13/2020 a sp. zn. 5 Ad 13/2018, rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 15 Ad 4/2016, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 48 A 115/2016 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 423/2019. S ohledem na závěry uvedené v těchto rozsudcích byla žalobkyně přesvědčena, že služební orgán I. stupně postupoval v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona, kdy v podstatě žalobkyni nabízel „nějaká“ služební místa, avšak nevzal v potaz individualitu daného případu, osobu žalobkyně, neřešil vzdělání, kvalifikaci, schopnosti a dovednosti žalobkyně, když jí nabízel pouze formálním způsobem nevhodná služební místa tak, aby měl splněnou formální povinnost, když v napadeném rozhodnutí není nikterak prokázáno a odůvodněno splnění povinností žalovaného. Služební orgány nikterak neprokázaly vhodnost nabízených služebních míst nebo naopak nevhodnost služebních míst, která by byla pro žalobkyni vhodná.
6. Za důkaz o nezákonném postupu služebních orgánů žalobkyně označila, že za celou dobu nedošlo ani k jednomu reálnému jednání o možném zařazení žalobkyně na nějaké služební místo s předpokladem, že by k tomuto zařazení mohlo dojít. Za absurdní žalobkyně označila aktivitu služebního orgánu, který se dotazuje na volné služební místo oboru žalobkyně v organizacích, kde se takový obor státní služby jen stěží uplatní. Za nesmyslné žalobkyně rovněž považovala zasílání nabídek služebních míst na nejnižší úroveň řízení Úřadu práce v Praze, tj. na kontaktní pracoviště, kde bude nutná její každodenní přítomnost na pracovišti.
7. Tvrdila, že služební orgány v rozhodnutí nikdy neuvedly, jaké konkrétní vzdělání, osobní schopnosti a dosavadní zkušenosti žalobkyně, dosud vykonávané správní činnosti či kvalifikační předpoklady porovnávaly s konkrétními požadavky některých z nabízených služebních míst, o která žalobkyně projevila zájem, či jí byly služebním orgánem nabízena. Doklady o této činnosti služebních orgánů nejsou zřejmé ani ze spisu. Některá služební místa, o něž žalobkyně projevila zájem, byla dlouhodobě neobsazena (např. tzv. projektová), a přesto k žádnému konkrétnímu jednání o možném zařazení nedošlo. K argumentaci, že na uvedených služebních místech je nutný každodenní osobní kontakt s nadřízenými/podřízenými je dle žalobkyně irelevantní. Žalobkyni je známo (z internetových stránek Úřadu práce ČR), že např. u pracovní pozice „*vedoucí oddělení interního auditu*“ takový kontakt s ředitelem odboru nutný není a je možné ho vykonávat z jiného služebního působiště, přičemž se jedná o vedoucí pozici. Rovněž působení žalobkyně na dosavadním služebním místě je důkazem, že je tento postup reálně možný.
8. Dále měla žalobkyně za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezaobíral určením platu žalobkyně a s tím spojenou valorizací po zrušení služebního místa. Žalovaný žalobkyni pouze sdělil, že k valorizaci došlo až po zrušení služebního místa, a tedy že služební orgán I. stupně stanovil plat žalobkyně správně. S danou argumentací žalobkyně nesouhlasila.
9. Dále žalobkyně uvedla, že služební orgán vydal dne 30. 9. 2021, č. j. UPCR-2021/93223-78099815, oznámení o upřesnění předmětu správního řízení, ve kterém stanovil lhůtu k vyjádření v délce 10 dnů podle § 39 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně tvrdila, že takovou lhůtu lze učinit jen usnesením, proti kterému se lze podle § 76 odst. 5 správního řádu odvolat. Žalobkyně tak podala vůči oznámení opravný prostředek. Žalovaný se s věcí vypořádal tak, že dokument označil za oznámení podle § 154 správního řádu, u kterého se institut odvolání neuplatní. Žalobkyni nebylo zřejmé, proč je v oznámení na § 39 odst. 1 správního řádu

odkazováno. Rovněž namítala, že by se vůči změně předmětu řízení měla mít možnost odvolat, neboť se jedná o závažnou změnu. Uvedenou vadou se pak žalovaný nezaobíral.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

10. Ve vyjádření k podané žalobě měl žalovaný za to, že žaloba byla podána opožděně. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 4. 7. 2022, avšak žaloba byla doručena soudu až dne 9. 9. 2022. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl.
11. Dále žalovaný uvedl, že služební místo žalobkyně bylo zrušeno s účinností od 1. 1. 2020. V průběhu dlouhého období se žalobkyni nepodařilo převést na jiné volné služební místo, které by pro ni bylo vhodné, a to ani v rámci jiného služebního úřadu s ohledem na absenci souhlasu žalobkyně. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně vydaná v řízení o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 zákona o státní službě byla na základě odvolání žalobkyně opakovaně zrušena a vrácena k novému projednání, bylo na žalobkyni pohlíženo jako na státního zaměstnance, v jehož případě existují překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě a za tuto dobu jí příslušel (a byl také vyplácen) plat, přičemž toto postavení měla žalobkyně až do vykonatelnosti nového rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2022.
12. Co se týče rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně ve věci zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 zákona o státní službě, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, dle žalovaného postupoval služební orgán prvního stupně zcela v souladu se zákonem, a především obdobně tak, jak by za dané situace postupoval vůči kterémukoli jinému státnímu zaměstnanci, přičemž služební orgán byl k takovému postupu povinován, neboť nebylo nalezeno žádné vhodné služební místo, na které by mohla být žalobkyně převedena.
13. Co se týče obsáhlých námitek, které žalobkyně uvedla v odvolání proti rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, žalovaný měl za to, že se dostatečným způsobem vypořádal se všemi námitkami, které byly pro posouzení dané věci relevantní, v daném správním řízení bylo dostatečně prokázáno a také doloženo příslušnými podklady obsaženými ve spisovém materiálu, že služební místo žalobkyně bylo zrušeno a vzhledem k tomu, že nebyly shledány podmínky pro převedení na jiné služební místo, bylo zcela na místě aplikovat postup dle § 62 zákona o státní službě.
14. Žalovaný byl toho názoru, že v kontextu s četnými provedenými procesními úkony vyplývajících z obsáhlého správního spisu, které služební orgán v průběhu více než 2 let činil ve snaze převést žalobkyni na jiné volné služební místo, které by pro ni bylo vhodné, se žalobní námitky jeví jako nejenom zcela nepodložené, ale vzhledem k celkovému přístupu žalobkyně ke správnímu řízení a jejímu postupu v řízení mohou být dokonce vnímány jako účelové, neboť evokují otázku, zda jejich opakované přdestírání není vedeno snahou prodloužit dobu existence překážek na straně služebního úřadu, v důsledku čehož by vznikly další náklady na hrazení platu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě, aniž by byla konána služba.
15. S ohledem na výše uvedené měl žalovaný za to, že v daném případě byly shromážděny podklady, které jsou zcela dostatečné pro zjištění skutkového stavu věci, napadené rozhodnutí je právně i věcně správné a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit.
16. V replice ze dne 3. 11. 2022, žalobkyně upozornila, že žalobu nelze považovat za opožděnou, neboť dodejka neobsahovala poučení, a tedy nemohla nastat fikce doručení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Při ústním jednání konaném dne 5. 6. 2023 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích, na která rovněž odkázali.
19. Soud při ústním jednání provedl následující důkazy:
 - rozhodnutím o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo ze dne 16. 11. 2015, č. j. MPSV-UP/35867/ÚPČR. Uvedeným rozhodnutím byla žalobkyně zařazena na služební místo inspektor sociálně právní ochrany v Oddělení nepojistných sociálních dávek pro osoby se zdravotním pojištěním, dávek pěstounské péče a inspekce poskytování sociálně právní ochrany Odboru pro sociální věci generálního ředitelství Úřadu práce ČR, v oboru služby Sociálně právní ochrana dětí a rodinná politika, služební označení odborný rada.
 - rozhodnutím o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo ze dne 23. 11. 2015, č. j. MPSV-UP/35777/15/ÚPČR. Uvedeným rozhodnutím byl Bc. J. N. zařazen na služební místo inspektor sociálně právní ochrany v Oddělení nepojistných sociálních dávek pro osoby se zdravotním pojištěním, dávek pěstounské péče a inspekce poskytování sociálně právní ochrany Odboru pro sociální věci generálního ředitelství Úřadu práce ČR, v oboru služby Sociálně právní ochrana dětí a rodinná politika, služební označení odborný rada.
 - výpisem z personálního portálu (programu) ke dni 31. 12. 2019. Z uvedeného výpisu vyplývá, že na služebním místě číslo 11000193 byla zařazena žalobkyně s profesí inspektor sociálně právní ochrany GŘ. Na služebním místě číslo 11000194 byl zařazen Bc. J. N. s profesí inspektor sociálně právní ochrany GŘ. Výpis z personálního portálu (programu) ke dni 31. 12. 2015 soud neprováděl, neboť je součástí spisového materiálu předloženého žalovaným.
 - charakteristikou služebního místa žalobkyně ze dne 1. 7. 2019. Z uvedeného dokumentu vyplývá, že žalobkyně byla zařazena na služebním místě číslo 11000193 jako inspektor sociálně právní ochrany, obor služby sociální služby, sociální práce, sociálně právní ochrana dětí a rodinná politika. Uvedenou charakteristiku podepsala zpracovatelka MgA. M. P. Dále je charakteristika opatřena parafovou schvalovatele. Podpis žalobkyně chybí.
 - charakteristikou služebního místa Bc. J. N. ze dne 1. 1. 2020. Z uvedeného dokumentu vyplývá, že Bc. J. N. byl zařazen na služebním místě číslo 11000194 jako inspektor sociálně právní ochrany, obor služby sociální služby, sociální práce, sociálně právní ochrana dětí a rodinná politika. Uvedenou charakteristiku podepsala zpracovatelka MgA. M. P., schvalovatelka Mgr. Z. C. a Bc. J. N.
 - komentářem ke změně systemizace č. j. UPCR-2019/89998-78099815/1. Podle čl. 1 s označením „*Místa rušená a nově zřizovaná*“ písm. a) s označením „*místa rušená bez náhrady*“ je přehled systemizovaných míst určených k redukci součástí tohoto komentáře formou tabulkové přílohy (list 1a) ke komentáři. Dle listu 1a, který nese označení „*Místa zrušovaná – bez náhrady*“, je rušeno bez náhrady i místo s ID 11000193.
20. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:

- Podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.
- Podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě ode dne zařazení mimo výkon služby podle odstavce 1 činí plat státního zaměstnance 80 % měsíčního platu.

21. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

22. Soud se předně zabýval otázkou opožděnosti podané žaloby. K uvedené otázce soud ze správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím obyčejné dodejky dne 8. 7. 2020, když dne 22. 6. 2022 byla zásilka obsahující napadené rozhodnutí připravena k vyzvednutí. Dodejka obsažená ve správním spise předloženého žalovaným neobsahuje odpovídající poučení o lhůtě, ve které má být předmětná zásilka vyzvednuta, a zejména o následcích v případě, že zásilka nebude v této lhůtě vyzvednuta. Žalobkyně podala žalobu dne 9. 9. 2022, přičemž k poštovní přepravě byla předmětná zásilka předána dne 7. 9. 2022. Za tohoto skutkového stavu věci soud dospěl k závěru, že žaloba je podána včas. K uvedenému závěru soud dospěl na základě rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, ve kterém rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shrnul podmínky, při jejichž splnění dochází k doručení fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Tyto podmínky jsou: (1) správná doručovací adresa, (2) zanechání výzvy adresátovi k vyzvednutí písemnosti včetně řádného poučení o právních následcích nevyzvednutí a (3) nevyzvednutí zásilky ve stanovené úložní době, tedy marné uplynutí úložní doby. V projednávaném případě z předložené dodejky vyplývá, že žalobkyně nebyla náležitým způsobem poučena o právních následcích nevyzvednutí zásilky, a tedy dle výše zmíněného rozsudku fikce doručení nemohla nastat. Lhůtu k podání žaloby je tak nutno odvíjet až od okamžiku, kdy si žalobkyně seznámila s napadeným rozhodnutím, tj. kdy si převzala (prostřednictvím svého zmocněnce) napadené rozhodnutí, tj. ode dne 8. 7. 2022. Odvíjí-li soud dvouměsíční lhůtu od uvedeného okamžiku, nelze dospět k jinému závěru než, že žaloba, která byla k poštovní přepravě předána dne 7. 9. 2022, je podle § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 40 odst. 4 s. ř. s. včas.
23. K otázce, na jaké služební místo byla žalobkyně zařazena, soud uvádí, že z dokazování provedeného během ústního jednání vyplývá, že žalobkyně byla zařazena na služebním místě „*Inspektor sociálně právní ochrany*“ v Oddělení nepojistných sociálních dávek pro osoby se zdravotním pojištěním, dávek pěstounské péče a inspekce poskytování sociálně právní ochrany Odboru pro sociální věci generálního ředitelstva Úřadu práce ČR (viz rozhodnutí ze dne 16. 11. 2015, č.j. MPSV-UP/35867/ÚPČR). Tuto skutečnost ostatně nečiní žalobkyně spornou. Dle služebního předpisu č. 2/2019 existovalo na příslušném oddělení, tj. Oddělení nepojistných sociálních dávek pro osoby se zdravotním pojištěním, dávek pěstounské péče a inspekce poskytování sociálně právní ochrany Odboru pro sociální věci generálního ředitelstva Úřadu práce ČR, k 1. 3. 2019 s výjimkou představeného osm služebních míst. Právě dvě služební místa měla obor služby 21, správní činnost 2.20.12.01. Tato dvě služební místa v uvedeném oddělení byla vyhrazena pro inspektora sociálně právní ochrany GR (viz výpis z personálního portálu Úřadu práce ČR k 31. 12. 2019). Konkrétně se jednalo o místa ID 11000193 a ID 11000194 (viz služební předpis č. 2/2019 a výpis z personálního portálu Úřadu práce ČR k 31. 12. 2019). Zbýlých šest míst bylo určeno pro referenta nepojistných sociálních dávek. Z výpisu z personálního portálu Úřadu práce ČR k 31. 12. 2019 současně vyplývá, že služební místo ID 11000193 bylo přiřazeno žalobkyni, služební místo ID 11000194 bylo

přiřazeno J. N. Tato skutečnost má podklad rovněž ve výpisu z personálního portálu Úřadu práce ČR k 31. 12. 2015. Tedy již z výpisu z personálního portálu Úřadu práce ČR k 31. 12. 2015 a k 31. 12. 2019 vyplývá, že žalobkyně byla zařazena na služební místo s ID 11000193. Uvedenou skutečnost pak potvrzují dokumenty s označením „*Charakteristika služebního místa*“ žalobkyně a J. N. Charakteristika služebního místa žalobkyně popisuje služební místo, které bylo k 1. 7. 2019 přiřazeno žalobkyni, když mj. odkazuje právě na služební místo s ID 11000193, na oddělení (organizační útvar), kam byla žalobkyně přiřazena, na název služebního místa, tj. inspektor sociálně právní ochrany, obory služby, tj. sociální služby, sociální práce sociálně-právní ochrana dětí a rodinná politika, a konečně na kód nejnáročnější správní činnost 2.20.12.01. Zcela analogickým způsobem je v charakteristice služebního místa popsáno i služební místo J. N., když oproti žalobkyni je odkázáno na odlišné služební místo, konkrétně služební místo s ID 11000194, organizační útvar, název služebního místa, obory služby a kód nejnáročnější služební činnosti jsou totožné jako u žalobkyně. Soud podotýká, že nepřehlédl, že charakteristika služebního místa není opatřena podpisem žalobkyně, obsahuje jen podpis zpracovatele MgA. M. P. (a rovněž i parafu schvalovatele). Absence podpisu žalobkyně není okolností, která by vedla k závěru, že k uvedenému dokumentu nelze přihlídnout. Tato okolnost dokládá toliko, že s uvedeným dokumentem nebyla žalobkyně seznámena. Skutečnost, že jak žalobkyně, tak J. N. byli zařazeni na pozici inspektora sociálně právní ochrany v příslušném oddělení, vyplývá rovněž z odpovídajících rozhodnutí o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo. Na základě všech shora uvedených podkladů dospěl soud k závěru, že žalobkyni bylo jednoznačně přiděleno služební místo s ID 11000193.

24. Dále se soud zabýval námitkou, ve které žalobkyně rozporovala závěr služebních orgánů, že služební místo s ID 11000193 bylo zrušeno služebním předpisem č. 4/2019. K uvedené námitce soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že služebním předpisem č. 2/2019 s označením „*Změna systemizace služebních a pracovních míst Úřadu práce České republiky*“ byla s účinností od 1. 3. 2019 provedena usnesením vlády č. 138 ze dne 27. 2. 2019 schválená změna systemizace služebních a pracovních míst Úřadu práce ČR. Systemizace služebních a pracovních míst na Úřadu práce ČR, tedy seznam služebních míst včetně jednotlivých služebních a pracovních míst tvoří přílohu tohoto služebního předpisu. V předmětné příloze je uvedeno služební místo s ID 11000193. Služebním předpisem č. 4/2019 došlo v souladu s usnesením vlády č. 811 ze dne 18. 11. 2019 k opětovné systemizaci služebních a pracovních míst na Úřadu práce ČR, a to s účinností od 1. 1. 2020. I v tomto případě je systemizace služebních a pracovních míst na Úřadu práce ČR uvedena v příloze uvedeného služebního předpisu. V příloze služebního předpisu č. 4/2019 není služební místo s ID 11000193 uvedeno. Dále žalovaný k výzvě soudu předložil „*Komentář ke změně systemizace*“, který Úřad práce ČR předložil vládě spolu s návrhem příslušné systemizace. V tomto komentáři je uvedeno [viz bod 1 písm. a)], že „[P]řehled systemizovaných míst určených k redukci je součástí tohoto komentáře formou tabulkové přílohy (list 1a) ke komentáři“. Dle listu 1a, který nese označení „*Místa zrušovaná - bez náhrady*“, je rušeno bez náhrady místo s ID 11000193.
25. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že zrušení služebního místa s ID 11000193 má podklad v materiálech předložených žalovaným, a to jednak ve služebním předpisu č. 4/2019 a v jeho porovnání se služebním předpisem č. 2/2019 a jednak v dokumentech, které byly předloženy vládě k dané systemizaci, tj. v komentáři Úřadu práce ČR k dané systemizaci. Není-li služební místo s ID 11000193 ve služebním předpise č. 4/2019 uvedeno, přestože toto služební místo ke dni předcházející systemizaci, tj. k 31. 12. 2019 prokazatelně existovalo (viz služební předpis č. 2/2019), nelze dospět k jinému závěru, než že toto místo bylo zrušeno. Tuto skutečnost pak dokládá „*Komentář ke změně systemizace*“. Výtka žalobkyně, že zrušení

služebního místa ID 11000193 nebylo prokázáno, je tak lichá. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že dle listu 1a se mělo jednat o místo neobsazené. Uvedení této skutečnosti soud považuje za zřejmou nesprávnost, neboť název útvaru, včetně platové třídy odpovídají danému služebnímu místu.

26. Námitka, podle které služební orgány neprokázaly, že pro žalobkyni nebylo nalezeno vhodné nebo volné služební místo, nemá podklad v rozhodnutí služebních orgánů ve spojení s předloženým spisovým materiálem. K uvedené námitce považuje soud za důležité zdůraznit, že žalovaný k odvolání žalobkyně opakovaně rušil prvostupňové rozhodnutí, když se tak naposledy stalo rozhodnutím ze dne 26. 3. 2021, č. j. MPSV-2020/238704-332/2. Důvodem rušení předchozích rozhodnutí prvostupňového orgánu byla jejich nepřezkoumatelnost, a to mj. ve vztahu k neexistenci vhodného služebního místa. S ohledem na shora uvedené soud považoval za rozhodný při vyhledávání vhodných služebních míst postup služebního orgánu I. stupně po posledním zrušujícím rozhodnutí, tj. po dni 26. 3. 2021, když případné vady předchozího postupu již nemohly být nikterak zhojeny. Z rozhodnutí služebních orgánů vyplývá, že služební orgány považovaly v případě žalobkyně za vhodné služební místo takové místo, které bude odpovídat atributům předchozího služebního místa žalobkyně, tzn. které bude zařazeno do stejné platové třídy, s výkonem služby ve stejném oboru služby, tj. Sociální služby, sociální práce, sociálně-právní ochrana dětí a rodinná politika, a se shodným služebním působištěm (Plzeň). Dále bylo služebními orgány přihlédnuto k požadavkům čl. 62 a čl. 63 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, tj. nad rámec již uvedeného bylo rovněž zohledněno vzdělání a kvalifikace žalobkyně a schopnosti a dovednosti žalobkyně, respektive dosud jí vykonávané správní činnosti. Na základě takto stanovených kritérií bylo služebním orgánem opakovaně nahlíženo do Informačního systému o státní službě, a to s frekvencí 1x měsíčně v období od ledna 2021 do července 2021 a od října 2021 do prosince 2021 (v srpnu a září 2021 čerpala žalobkyně dovolenou) a ledna 2022 a února 2022 (poslední nahlížení uskutečnil služební orgán I. stupně dne 24. 2. 2022), přičemž žádné vhodné služební místo nebylo nalezeno. Nevhodnost volných služebních míst byla dána zejména odlišnou platovou třídou, rozlišným oborem služby, respektive vykonávaných správních činností a dále místem výkonu služby. Skutečnost, že služební orgán I. stupně nahlížel do příslušného systému a že vyhledával vhodná služební místa podle stanovených kritérií (viz výše) je ve správním spisu doložena výpisy z Informačního systému o státní službě. Uvedená skutečnost pak má rovněž podklad v dopisech adresovaných žalobkyni se seznamem volných služebních míst. Protože služební orgán I. stupně nenalezl pro žalobkyni žádné vhodné služební místo, byl žalobkyni opakovaně zasílán v příslušných měsících toliko přehled aktuálních volných služebních míst na Úřadu práce ČR s místem výkonu služby v Plzni a v Praze. Žalobkyně pak byla opakovaně upozorňována, že se nejedná o vhodná služební místa, ale toliko o volná služební místa, na které

může být žalobkyně zařazena pouze se svým souhlasem. Žalobkyně projevila zájem o nabízená volná služební místa pouze e-mailem ze dne 30. 12. 2021, když výslovně uvedla, že „vyjadřuje zájem o místa v rámci GRŮ ÚP ČR označená čísly: 4., 9., 11., 12., při možnosti alespoň částečného výkonu z Plzně“. K uvedenému požadavku pak byla žalobkyně podáním ze dne 13. 1. 2022, č. j. UPCR-2021/126049-20000601/1, upozorněna na právní úpravu, podle které jsou systemizovaná místa vázána na služební působiště, kterým je obec, ve které státní zaměstnanec pravidelně vykonává službu. Zároveň bylo žalobkyni sděleno, že částečný výkon služby na služebním působišti na pobočce v Plzni lze řešit tak, že s jejím souhlasem může být zařazena na některé z volných služebních míst se služebním působištěm v Praze a následně může podat

žádost služebnímu orgánu o povolení výkonu služby z jiného působisti. Pokud služební orgán žádosti vyhová, budou žalobkyni stanoveny nové podmínky výkonu služby. Na uvedené podání nebylo žalobkyni nikterak reagováno. Po úplnost soud uvádí, že služební orgán I. stupně pak rovněž oběslal s žádostí o informace o neobsazených služebních místech odpovídající platové třídě, služebnímu působisti, dosaženém vzdělání a oboru služby další ústřední správní úřady, avšak bez kladné reakce. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že spisovým materiálem služební orgány prokázaly, že aktivně činily kroky za účelem nalezení vhodného služebního místa, avšak takové místo nenalezly, jelikož se zařazením na žádné z nabízených volných služebních míst žalobkyně nevyjádřila souhlas.

27. Námitka žalobkyně, podle které je v rozhodnutí služebních orgánů uvedeno, že služební orgán s nabízenými služebními místy porovnával rovněž schopnosti a dovednosti a zkušenosti žalobkyně, aniž je zřejmé, jaké schopnosti a dovednosti a zkušenosti jsou požadovány na posuzovaná služební místa, není důvodná. Soud zjistil, že služební orgány v rozhodnutí odkazují na kritérium schopnosti a dovednosti a zkušenosti, avšak vždy v rámci obecného vymezení vhodného služebního místa. Žádné ze služebních míst nebylo považováno služebními orgány za nevhodné pro nedostatečné schopnosti a dovednosti, případně zkušenosti žalobkyně. Jak soud uvedl výše, důvod nevhodnosti služebních míst byl dán zejména odlišnou platovou třídou, rozlišným oborem služby, respektive vykonávaných správních činností a dále místem výkonu služby. Za uvedené situace, kdy schopnosti a dovednosti žalobkyně, případně její zkušenosti, nebyly důvodem nevhodnosti služebních míst, je námitka žalobkyně lichá.
28. Stejně tak důvodná není námitka, podle které není zřejmé, co služební orgány rozuměly zdravotním hlediskem. Rovněž v tomto případě soud uvádí, že zdravotní hledisko nebylo důvodem, pro které by volné služební místo nebylo pro žalobkyni vhodné, tedy nebylo důvodem omezení nabízených služebních míst žalobkyni. Odkaz žalobkyně na vymezení tohoto hlediska tak postrádá smysl. Navíc v prvostupňovém rozhodnutí služební orgán konstatoval, že žalobkyně z hlediska zdravotního a zdravotní způsobilosti nemá žádné zdravotní omezení, což vyplývalo z posledního posudku o zdravotní způsobilosti žalobkyně.
29. K obdobnému závěru je pak nutno dospět i v případě námítky vztahující se k době trvání služebního poměru. Ani toto kritérium nebylo důvodem, pro které by služební místo nebylo pro žalobkyni vhodné, a tedy její další rozvedení ze strany služebních orgánů postrádá smysl.
30. Soud nepřisvědčil ani námitce, ve které žalobkyně vytýká prvostupňovému orgánu nízkou frekvenci nahlížení do informačního systému. Žalobkyně soudu nedoložila, že by se v průběhu řízení vyskytlo služební místo, které by bylo pro žalobkyni vhodné, případně jiné volné služební místo, o které by měla zájem, a služební orgány ji o tomto místě neinformovaly. Za uvedené situace soud tvrzení žalobkyně o nízké frekvenci nahlížení považuje za spekulativní a ničím nepodložené. Soud pak s ohledem na specifickou služebního místa žalobkyně ID 11000193 (zejména obor služby, respektive doposud vykonávanou činnost, služební působisti) považuje měsíční frekvenci nahlížení do informačního systému za dostatečnou. V této souvislosti není dle soudu bez významu, že žalobkyni byla dána služebním orgánem I. stupně možnost zřízení přístupu do neveřejné části Informačního systému o státní službě, konkrétně do sekce Evidence obsazovaných služebních míst (viz č. j. UPCR-2021/3882-20000601), přičemž tuto možnost žalobkyně nevyužila. Žalobkyně tak při hledání vhodného služebního místa byla zcela pasivní.

31. Dle soudu nezákonnost postupu služebních orgánů nelze vyvozovat ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení nedošlo k žádnému jednání o možném zařazení žalobkyně na služební místo. Z této skutečnosti lze usuzovat toliko na to, že služební orgány pro žalobkyni nenalezly žádné vhodné služební místo a že s přearazením na jiné volné služební místo žalobkyně nevyjádřila souhlas. Žalobkyně pak soudu nedoložila žádný důkaz o opaku. Konkrétně tedy důkaz, který by byl způsobilý postup služebních orgánů v daném případě zpochybnit, když neuvedla žádné služební místo, které by bylo pro žalobkyni vhodné a které jí nebylo nabídnuto, případně že vyslovila souhlas se zařazením na volné služební místo a služební orgán na udělený souhlas nereagoval.
32. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně o absurdnosti postupu služebního orgánu I. stupně, který se na vhodné služební místo dotazoval jiných ústředních správních úřadů. Soud má totiž za to, že služební orgán I. stupně nemohl bez dalšího vyloučit možnost, že se u těchto správních úřadů vhodné služební místo pro žalobkyni vyskytne, a to bez ohledu na to, že obor služby žalobkyně je specifický.
33. Za nesmyslné dle soudu nelze označit ani zasílání nabídek služebních míst na nejnížší úroveň řízení Úřadu práce ČR. Služební orgán I. stupně nenalezl pro žalobkyni žádné vhodné služební místo, a proto přistoupil k tomu, že žalobkyni vždy obesílal všemi volnými služebními místy s působištem v Plzni a v Praze. Žalobkyni tak byla dána širší možnost projevit zájem o volné služební místo bez ohledu na jeho vhodnost. V tomto případě služební orgán I. stupně nemohl předem vyloučit, že žalobkyně bude pozitivně reagovat na volné služební místo, byť nebylo pro žalobkyni vhodné.
34. Nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, která za irelevantní označila argumentaci služebních orgánů o nutnosti každodenního osobního kontaktu s nadřízenými a podřízenými. K uvedené argumentaci soud ve shodě se služebním orgánem poukazuje na vázanost výkonu služby na služebním místě na služebním působišti (viz výše). Dále soud odkazuje na obsah spisového materiálu, ve kterém je založena e-mailová komunikace s ředitelem Odboru projektové kanceláře. V uvedené e-mailové komunikaci je výslovně a opakovaně požadován výkon služby na generálním ředitelství, a to s ohledem na charakter činnosti a nutnost plnění úkolů vyžadujících osobní kontakt s přímým představeným a ostatními zaměstnanci. Nad shora uvedené pak soud ve zcela obecné rovině sděluje, že ne pro každé služební místo je výkon z jiného služebního působišť vhodný nebo možný.
35. K námitce, ve které žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalovaného ve věci valorizace svého platu, soud uvádí, že žalobkyně vznesla podanou námitku v obecné rovině, poněvadž svůj nesouhlas s postupem žalovaného nikterak blíže nerozvedla. K tomu soud připomíná ustálenou judikaturu správních soudů, podle které rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to totiž právě žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkouvává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. V případě, že by tak soud učinil, došlo by k narušení jeho nezávislosti a nestrannosti. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je*

žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality

skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“.

36. Protože žalobkyně soudu nesdělila, na základě jakých skutečností a důvodů považuje závěr žalovaného, pro který nebylo přistoupeno k valorizaci jejího platu, za nesprávný, nezbylo soudu, než přezkoumat napadené rozhodnutí v této části obecně tak, jak žalobkyně námitku uplatnila. Předně tvrzení, že se žalovaný námitkou žalobkyně takřka nezabýval, nemá podklad v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se žalovaný tvrzením žalobkyně, podle kterého nebylo zohledněno zvýšení platových tarifů státních zaměstnanců od 1. 1. 2020, podrobně zabýval na straně 15 a 16 napadeného rozhodnutí, přičemž žalobkyni konkrétně a srozumitelně sdělil, na základě jakých skutečností a důvodů nemohlo být přihlédnuto k valorizaci platových tarifů, ke které došlo 1. 1. 2020. Bylo tomu tak proto, že příslušný platový tarif je spjat pouze se zařazením na konkrétní služební místo (§ 2 odst. 2 nařízení vlády č. 92/2015 Sb.). Není-li státní zaměstnanec zařazen na služební místo, nepřísluší mu žádný platový tarif. Služební místo žalobkyně zaniklo ke dni 31. 12. 2019. Ke dni, ke kterému došlo k valorizaci platových tarifů, tj. k 1. 1. 2020, pak žalobkyně nebyla zařazena na žádném služebním místě, a tedy jí nárok na valorizaci platového tarifu nevznikl. K tomu žalovaný rovněž odkázal na § 176 písm. d) zákona o státní službě, zabývající se platem zaměstnance pro účely zařazení mimo výkon služby. Shora uvedené vypořádání námitek žalobkyně soud považuje za logické, přezkoumatelné a plně se s ním ztotožňuje. Správnost postupu služebních orgánů v tomto případě vyplývá zejména z § 176 písm. d) zákona o státní službě, který klade důraz na to, aby za plat pro účely zařazení mimo výkon služby byly považovány částky, na které zaměstnanci naposledy vznikl nárok nebo které mu byly naposledy určeny. S ohledem na uvedené má soud ve shodě s žalovaným za to, že pro určení výše platového tarifu v projednávaném případě byla rozhodující jeho výše ke dni zrušení služebního místa žalobkyně. Soud tak námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
37. Námitku žalobkyně, podle které měla mít možnost podat odvolání, proti „Oznámení o upřesnění předmětu správního řízení“ ze dne 30. 9. 2021, č. j. UPCR-2021/93223-78099815, neshledal soud důvodnou. Předně soud uvádí, že uvedené „Oznámení o upřesnění předmětu správního řízení“ má dvě části, a to část, ve které je upřesněn předmět řízení, a dále část, ve které je žalobkyni stanovena lhůta pro vyjádření se k upřesnění předmětu řízení.
38. Ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu lze podat odvolání proti rozhodnutí, pokud zákon nestanoví jinak. Co správní řád označuje za rozhodnutí je vymezeno v § 9 správního řádu. Jedná se o úkon, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osobě nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Pokud jde o první část „Oznámení o upřesnění předmětu správního řízení“, tj. upřesnění předmětu správního řízení, pak soud připomíná, že uvedený úkon navazoval, respektive upřeshňoval „Oznámení o zahájení správního řízení“ ze dne 27. 11. 2019, č. j. UPCR-2019/105827-78099815. „Oznámení o zahájení správního řízení“, stejně jako jeho upřeshňující část nelze považovat za rozhodnutí podle § 9 správního řádu. Uvedenými úkony totiž nedochází k založení, změně nebo zrušení práva nebo povinnosti žalobkyně, případně se jimi neprohlašuje, že žalobkyně určitá práva nebo povinnosti má anebo nemá. V případě „Oznámení o zahájení správního řízení“ byla žalobkyně toliko v souladu s § 46 správního řádu

informována o zahájení správního řízení. Předmět tohoto správního řízení byl následně zpřesněn první částí „Oznámení o upřesnění předmětu řízení“. Protože tedy „Oznámení o zahájení správního řízení“, stejně jako upřesňující část předmětu řízení v podání označeném jako „Oznámení o zahájení správního řízení“ nelze označit za rozhodnutí podle § 9 správního řádu, nejedná se ani o úkon, vůči kterému by bylo možno podat odvolání.

39. Naproti tomu druhá část „Oznámení o zahájení správního řízení“, tj. stanovení lhůty pro vyjádření se k upřesnění předmětu správního řízení, je podle § 39 odst. 1 správního řádu usnesením, proti kterému lze podle § 76 odst. 5 správního řádu podat odvolání. Podání odvolání se však omezuje, respektive může směřovat pouze vůči stanovené lhůtě k vyjádření k upřesnění předmětu řízení. Žalobkyně proti „Oznámení o zahájení správního řízení“ odvolání podala, avšak odvolací důvody vůči lhůtě k vyjádření k upřesnění předmětu řízení nesměřovaly. Rovněž ani v následně učiněných podáních žalobkyně nikterak nečinila sporným, že lhůta k vyjádření k upřesnění předmětu řízení by byla jakkoliv nepřiměřená. Pro úplnost soud uvádí, že nahlédnout do spisu a vyjádřit se ve věci bylo žalobkyni ze strany služebního orgánu I. stupně opakovaně umožněno (viz protokol o nahlížení do spisu ze dne 20. 12. 2021, č. j. UPCR-2021/123893-78099815, a ze dne 24. 2. 2022, č. j. UPCR-2019/105827-78099815). Za uvedeného stavu věci soud dospěl k závěru, že postupem prvostupňového služebního orgánu nemohla být žalobkyně dotčena na svých právech.
40. Pro úplnost soud závěrem doplňuje, že obecné odkazy a obsírné citace rozhodnutí správních soudů, ke kterým žalobkyně v podané žalobě přistoupila, nepovažoval za žalobní body, neboť nebyly usouvztažněny k projednávanému případu. Jinými slovy žalobkyně z těchto pasáží nevyvodila žádný konkrétní dopad pro projednávaný případ.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 5. června 2023

Milan Tauber v. r.

předseda senátu